

не се отгърве отъ тази администрация. — „Бждете спокойни, то ще бжде“, ни отвѣща министрътъ съ успокоителенъ тонъ. — Стана послѣ и тукъ дума за границитѣ на България. Министрътъ ни попита, какъ гледаме ние на този въпросъ. Отговорихме му, че името „България“, както се срѣща въ обикновенитѣ карти, е съвсѣмъ произволно. Българитѣ, казахме, живѣятъ отъ вѣкове къмъ юго-изтокъ отъ Дунава и Балкана до отвждъ Одринъ, а къмъ юго-западъ до отвждъ Рилската планина. Споменахме по тоя случай и извѣстната географическа карта на Lejap. Г-нъ министрътъ каза, че той не може сега да си спомни картата на тия мѣста, но че, до колкото слушалъ и узналъ, този въпросъ за границитѣ билъ въпросъ твърдѣ мжченъ и много сложенъ. При това той спомена за една нота на руското правителство отъ 1867 г., въ която то казвало, че България се простира отъ Дунава до Балкана. Не знаемъ, казахме на министра, тая нота, но въ всѣки случай това е една географическа и етнографическа погрѣшка. Впрочемъ, до колкото знаемъ, по черковния нашъ въпросъ Русия показва, че не разумѣва така българскитѣ граници. — Министрътъ ни пита послѣ, какво е днешното положение на България, и ние му го описахме каквото си бѣше въ онова врѣме не съ измислени или прѣувеличени, но съ истински черти. Тогава той позагатна дали нѣмало да бжде добръ, ако можахме ние да идемъ да се намѣримъ нѣкакъ полуофициално въ Цариградъ при Конференцията, за да просвѣтимъ членоветѣ ѝ съ всички свѣдѣния, които бихме могли да имъ дадемъ като запознати по-отблизу съ това положение отъ всѣка страна. — Отговорихме му, че намъ е приятно да слушаме за събирането на таквазъ една международна Конференция, защото това показва, че сама Европа се е убѣдила вече въ несъстоятелността на се-